

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: Openbaar Ministerie

Verweerder: Paweł Dworzecki

Prejudiciële vragen

1) Zijn de in artikel 4 bis, eerste lid, aanhef en onder a, van Kaderbesluit 2002/584/JBZ ⁽¹⁾ gebezigde begrippen

— „tijdig persoonlijk is gedagvaard en daarbij op de hoogte is gebracht van het tijdstip en de plaats van het proces dat tot de beslissing heeft geleid”

en

— „tijdig anderszins daadwerkelijk officieel in kennis is gesteld van het tijdstip en de plaats van dat proces, zodat op ondubbelzinnige wijze vaststaat dat hij op de hoogte was van het voorgenomen proces”

autonome begrippen van Unierecht?

2) Zo ja:

- a. hoe dienen deze autonome begrippen dan in zijn algemeenheid te worden uitgelegd en

- b. valt een geval als het onderhavige, dat zich daardoor kenmerkt dat:

— volgens het EAB [Europees aanhoudingsbevel] de dagvaarding is betekend op het adres van de opgeëiste persoon aan een volwassen huisgenoot die heeft toegezegd de dagvaarding te overhandigen aan de opgeëiste persoon,

— zonder dat uit het EAB blijkt dat en wanneer die huisgenoot de dagvaarding inderdaad aan de opgeëiste persoon heeft overhandigd,

— terwijl uit de verklaring die de opgeëiste persoon ter zitting van de verwijzende rechter heeft afgelegd niet kan worden afgeleid dat de opgeëiste persoon — tijdig — op de hoogte was van de datum en plaats van het voorgenomen proces,

onder één van beide autonome begrippen?

⁽¹⁾ Kaderbesluit van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten (PB L 190, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas
(Litouwen) op 25 februari 2016 — Indėlių ir investicijų draudimas**

(Zaak C-109/16)

(2016/C 156/40)

Procestaal: Litouws

Verwijzende rechter

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Partijen in het hoofdgeding

Eiseres tot cassatie: VĮ Indėlių ir investicijų draudimas

Andere partij in de cassatieprocedure: Alvydas Raišelis

Prejudiciële vragen

- 1) Wanneer een kredietinstelling handelt als een beleggingsonderneming waaraan tegoeden zijn overgemaakt voor de aankoop van door dezelfde kredietinstelling uit te geven schuldbewijzen, maar de uitgifte van de effecten niet plaatsvindt en de eigendom van die effecten niet wordt overgedragen aan de persoon die de tegoeden heeft overgemaakt terwijl de tegoeden reeds zijn gedebiteerd van de bankrekening van die persoon, zijn overgemaakt naar een op naam van de kredietinstelling geopende rekening en niet kunnen worden terugbetaald, en de bedoeling van de nationale wetgever met betrekking tot de toepassing van een specifiek beschermingsstelsel in een dergelijk geval niet duidelijk is, kunnen artikel 1, lid 1, van richtlijn 94/19 ⁽¹⁾ en artikel 1, lid 4, van richtlijn 97/9 ⁽²⁾ dan rechtstreeks worden toegepast om het toepasselijke dekkingstelsel te bepalen en is het voorgenomen gebruik van de tegoeden het doorslaggevend criterium daarvoor? Zijn die bepalingen van de richtlijnen voldoende duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk en verlenen zij subjectieve rechten, zodat particulieren deze bepalingen voor de nationale rechter kunnen aanvoeren tot staving van hun compensatievorderingen tegen het garantieorgaan van de overheid?
- 2) Moet artikel 2, lid 2, van de beleggerscompensatierichtlijn, waarin wordt vermeld welke soorten vorderingen onder het beleggerscompensatiestelsel vallen, aldus worden begrepen en uitgelegd dat daaronder ook vorderingen vallen tot terugbetaling van geld dat door een beleggingsonderneming verschuldigd is aan beleggers en dat niet namens hen wordt gehouden?
- 3) Indien de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord, is artikel 2, lid 2, van de beleggerscompensatierichtlijn, waarin wordt vermeld welke soorten vorderingen onder het compensatiestelsel vallen, voldoende duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk en verleent het subjectieve rechten, zodat particulieren die bepaling voor de nationale rechter kunnen aanvoeren tot staving van hun compensatievorderingen tegen het garantieorgaan van de overheid?
- 4) Moet artikel 1, lid 1, van de depositogarantierichtlijn aldus worden begrepen en uitgelegd dat de definitie van „deposito” in die richtlijn ook tegoeden omvat die met instemming van de betrokkene worden overgemaakt van een persoonlijke rekening naar een op naam van een kredietinstelling bij dezelfde kredietinstelling geopende rekening om de latere uitgifte van schuldbewijzen door die instelling te betalen?
- 5) Moet artikel 7, lid 1, juncto artikel 8, lid 3, van de depositogarantierichtlijn aldus worden begrepen dat aan iedere persoon wiens vordering aantoonbaar is vóór de datum van de vaststelling of de uitspraak als bedoeld in artikel 1, lid 3, punten i) en ii), van de depositogarantierichtlijn, het in artikel 7, lid 1, genoemde bedrag van de depositogarantie moet worden uitgekeerd?

⁽¹⁾ Richtlijn 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels (PB L 135, blz. 5).
⁽²⁾ Richtlijn 97/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van 3 maart 1997 inzake de beleggerscompensatiestelsels (PB L 84, blz. 22).

Hogere voorziening ingesteld op 29 februari 2016 door de Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer) van 17 december 2015 in de gevoegde zaken T-515/13 en T-719/13, Spanje e.a./Commissie

(Zaak C-128/16 P)

(2016/C 156/41)

Procestaal: Spaans

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: V. Di Bucci, É. Gippini Fournier en P. Němečková, gemachtigden)

Andere partijen in de procedure: Koninkrijk Spanje, Lico Leasing, S.A.U. en Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A.